

Sygn. akt IV Ca 63/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Struski (spr.)

Sędziowie SO: Jolanta Deniziuk, Elżbieta Jaroszewicz

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. L.

przeciwko M. B.

o roszczenia z umowy najmu lub dzierżawy

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 11 grudnia 2015r., sygn. akt I C 571/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę (...) (dwa tysiące dwieście trzydzieści jeden) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2015r. do dnia zapłaty i oddala powództwo w pozostałym zakresie co do należności zasądzonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania.

Sygn. akt IV Ca 63/16

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. L. – (...) w L. w dniu 17 lipca 2013r. wystąpiła o zasądzenie solidarnie od pozwanych H. B., M. B., D. N. i A. B. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 5.719,64 zł, tytułem zaległych opłat za zajmowany lokal mieszkalny położony w L. przy ulicy (...), za okres od września 2011 roku do czerwca 2013 roku z odsetkami w wysokości ustawowej od poszczególnych rat należności miesięcznych. Do pozwu załączono zestawienie obciążeń za zajmowany lokal.

Nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy w L. w dniu 23 lipca 2013r. zasądzono solidarnie od pozwanych kwoty dochodzone pozwem. W imieniu M. B. odebranie pozwu i nakazu zapłaty pokwitowała w dniu 25 lipca 2013r. jej (...) - A. B. - jako dorosły domownik. A. B. nie odesłała korespondencji do sądu z informacją, iż (...)z nią nie mieszka. Nakaz zapłaty w stosunku do M. B. uprawomocnił się w dniu 9 sierpnia 2013r.

W dniu 13 marca 2015r. M. B. wniosła o ustalenie, iż nakaz zapłaty został jej doręczony bezskutecznie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 29 kwietnia 2015r. stwierdzono, iż nakaz zapłaty został doręczony M. B. bezskutecznie i zarządono doręczenie jej odpisu pozwu i nakazu zapłaty na wskazany przez nią adres w L. przy ulicy (...).

M. B. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty podnosząc w nim, iż w okresie objętym pozwem nie mieszkała z rodzicami w L. przy ulicy (...). Podała iż w okresie od 3 września 2010 roku do końca 2011 r. mieszkała i była zameldowana czasowo w K.. W okresie od marca 2012 roku do września 2012 roku mieszkała w L. przy ulicy (...) w mieszkaniu rodziców przyjaciela. Natomiast od września 2012 roku do chwili obecnej mieszka z przyjacielem w wynajmowanym przez niego mieszkaniu w L. przy ulicy (...) (...) (...).

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w L. zasądził od pozwanej M. B. na rzecz powoda Gminy M. L. kwotę 2.231 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od kwot (punkt(...)sentencji):

- 87,20 zł od dnia 11 września 2011 roku do dnia zapłaty;
- 176,06 zł od dnia 11 października 2011 roku do dnia zapłaty;
- 183,06 zł od dnia 11 listopada 2011 roku do dnia zapłaty;
- 183,06 zł od dnia 11 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;
- 185,12 zł od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 185,12 zł od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- 185,12 zł od dnia 11 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 208,94 zł od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 208,94 zł od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty;
- 208,94 zł od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 208,94 zł od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 210,50 zł od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części (punkt (...) sentencji) i odstąpił od obciążania pozwanej kosztami postępowania w sprawie (punkt(...) sentencji).

Przedmiotowe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach. H. B. był najemcą lokalu mieszkalnego położonego w L. przy ulicy (...).

Osobami uprawnionymi do zajmowania tego lokalu była też jego żona, A. B. i córki D. B. i M. B.. Osoby te były zameldowane w tym lokalu.

Wobec zadłużenia z tytułu opłat za mieszkanie, w dniu 16 września 2005 roku wypowiedziano H. B. umowę najmu lokalu.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 czerwca 2012 roku, wydanym w sprawie I C 339/12, nakazano H. B., A. B., D. N. (poprzednio B.) i jej małoletnim dzieciom, M. B. i jej małoletnim dzieciom opróżnienie, opuszczenie i wydanie Gminie L. lokalu położonego w L. przy ulicy (...) oraz przyznano pozwanym prawo do lokalu socjalnego. Pozwani otrzymali lokal socjalny położony w L. przy ulicy (...) i tam się przeprowadzili.

Pozew o eksmisję został skierowany do Sądu Rejonowego w L. w dniu 25 kwietnia 2012 roku. Jako pozwanych wskazano w nim H. B., A. B., D. N. oraz jej małoletnie dzieci.

W trakcie postępowania eksmisję na rozprawie w dniu 25 maja 2012 roku H. B. podał, iż w zajmowanym lokalu oprócz osób wskazanych w pozwie mieszka też M. B. z małoletnimi dziećmi. H. B. jednocześnie podał, iż M. B. i jej dzieci pół roku wcześniej w tym lokalu nie było.

Wobec ustalenia iż w sprawie nie biorą udziału wszystkie osoby, na wniosek strony powodowej z dnia 4 czerwca 2012 roku, postanowieniem z dnia 6 czerwca 2012 roku wezwano do udziału w sprawie M. B. i jej małoletnie dzieci.

M. B. przesłuchana w charakterze strony na rozprawie w dniu 27 czerwca 2012 roku podała, iż mieszka z małoletnimi dziećmi u rodziców przy ulicy (...) od marca 2011 roku. Podała ponadto, iż wcześniej z dziećmi mieszkała w K.. M. B. przesłuchiwana w dniu 27 czerwca 2012 roku legitymowała się dowodem osobistym, który później wymieniła na nowy.

M. B. posiadała dowód osobisty nr (...) wydany przez Burmistrza L., który był ważny do dnia 28 lutego 2014 roku i taki dowód osobisty okazała słuchana w charakterze strony w sprawie o eksmisję. Aktualnie posiada dowód osobisty nr (...).

Od wyroku orzekającego eksmisję apelację złożył H. B.. H. B. w trakcie postępowania apelacyjnego zakończonego wydaniem przez Sąd Okręgowy wS. wyroku z dnia 12 października 2012 roku oddalającego jego apelację, nie podał, iż M. B. z dziećmi wyprowadziła się od niego. Skutkowało to tym, iż Gmina L. była zobowiązana przyznać jemu i jego rodzinie, w tym M. B. i jej małoletnim dzieciom lokal socjalny uwzględniający powierzchnię przysługującą również M. B. i jej małoletnim dzieciom.

W stosunku do M. B. i jej małoletnich dzieci było prowadzone postępowanie administracyjne o wymeldowanie z lokalu położonego w L. przy ulicy (...). M. B. przesłuchana w charakterze strony w dniu 6 czerwca 2012 roku podała, iż nie zgadza się na wymeldowanie z tego lokalu ponieważ mieszka w nim z dziećmi. Podała również, iż jej rodzice wcześniej poinformowali, że nie mieszka w tym lokalu, ponieważ wcześniej mieszkała w wynajmowanym mieszkaniu w K.. Do mieszkania przy ulicy (...) powróciła pod koniec marca 2012 roku. Jej dzieci chodzą do szkoły w L.. Z protokołu przesłuchania wynika również, iż M. B. dowiedziała się od rodziców o toczącym się wobec niej postępowaniu o eksmisję.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy przez pryzmat art. 688¹ k.c., Sąd I instancji podniósł, iż w realiach rozpoznawanej sprawy przedmiotem sporu pozostaje, czy w okresie od września 2011 roku do czerwca 2013 roku pozwana mieszkała w L. przy ulicy (...), a w konsekwencji, czy powinna uregulować należność z tytułu zaległego czynszu i innych należnych opłat za korzystanie z ww. lokalu w tym okresie. Sąd zauważył, że we nakreślonych ramach czasowych pozwana była osobą pełnoletnią i była zameldowana na stałe w L. przy ulicy (...). Jedynie w okresie od dnia 3 września 2010 roku do końca 2011 roku była zameldowana czasowo w K..

W toku procesu pozwana zanegowała fakt wspólnego zamieszkiwania z rodzicami w lokalu przy ulicy (...). Wg jej twierdzeń, od dnia 3 września 2010 roku do końca grudnia 2011 roku mieszkała w K.. Potwierdzeniem tego ma być złożone przez nią zaświadczenie o czasowym zameldowaniu w K. w okresie od dnia 3 września 2010 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że wbrew twierdzeniom pozwanej, sam fakt zameldowania czasowego nie jest dowodem potwierdzającym fakt zamieszkiwania. Samo zameldowanie ma jedynie charakter administracyjny i nie jest dowodem, że w tym okresie rzeczywiście mieszkała w K..

Dalej, wedle twierdzeń pozwanej, od stycznia 2012 roku do września 2012 roku mieszkała w L. przy ulicy (...) w mieszkaniu rodziców swojego przyjaciela, a od września 2012 roku mieszkała ze swoim przyjacielem w wynajmowanym mieszkaniu przy ulicy (...)(...)

W ocenie Sądu I instancji powyższe twierdzenia nie zasługiwały na danie im wiary. Sąd zwrócił uwagę na rozbieżności w treści kierowanych przez pozwaną pism. W piśmie z dnia 5 marca 2015 roku (k. 44) pozwana podała, iż w okresie od dnia 3 września 2010 roku do końca 2011 roku zameldowana była na pobyt czasowy w K. i pod adresem przebywała. Natomiast w okresie od września 2012 roku wraz z partnerem mieszkała w L. przy ulicy (...) (...). W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 70) pozwana podała z kolei, iż w K. mieszkała od września 2011 roku do marca 2012 roku. W okresie od marca 2012 roku do sierpnia 2012 roku miała mieszkać w L. przy ulicy (...), a później w mieszkaniu przy ulicy (...) (...). Dalej pozwana twierdziła, że mieszka w L. przy ul. (...)(...) a w pismach procesowych z dnia 5 marca 2015 roku i w sprzeciwie od nakazu zapłaty podała, iż mieszka z rodzicami w L. przy ulicy (...).

Sąd Rejonowy podkreślił, że Gmina L. występując z żądaniem orzeczenia eksmisji z lokalu przy ulicy (...), w pozwie nie wskazała wśród osób zajmujących ten lokal M. B. i jej dzieci. Ojciec pozwanej słuchany w charakterze strony w sprawie o eksmisję podał, iż w lokalu przy ulicy (...) mieszka jeszcze córka M. z dziećmi. To skutkowało wezwaniem jej do udziału w sprawie. Słuchany natomiast w przedmiotowej sprawie w charakterze świadka, nie potrafił w sposób logiczny wytłumaczyć czemu wcześniej podał, iż mieszka z nim córka M. z dziećmi. Nie potrafił też wyjaśnić czemu, jako osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego, wymienił córkę M. i jej dzieci.

Sąd zauważył, że sama M. B. słuchana w charakterze strony w sprawie o eksmisję podała, iż mieszkała na (...) od marca 2011 roku. W niniejszej sprawie natomiast negowała, że to ona była przesłuchiwana w sprawie o eksmisję. Inny numer jej dowodu osobistego w czasie kiedy była prowadzona sprawa o eksmisję i inny w czasie prowadzenia przedmiotowej sprawy miał sugerować, że to inna osoba stawiała się za nią na sprawę o eksmisję.

Sąd I instancji wyjaśnił w tym miejscu, że z informacji uzyskanej z Urzędu Miasta wynika jednoznacznie, iż pozwana zmieniła dowód osobisty co spowodowało, że wystąpiła rozbieżność numerów jej dowodu osobistego odnotowanych w aktach obu spraw.

Sąd podkreślił, że pozwana w postępowaniu administracyjnym o wymeldowanie również potwierdzała, że w spornym okresie mieszkała z rodzicami, a w postępowaniu w przedmiotowej sprawie nie potrafiła w sposób logiczny wyjaśnić czemu w postępowaniu administracyjnym składała takie wyjaśnienia.

Reasumując, Sąd Rejonowy stwierdził, że skoro pozwana sama przyznała, iż mieszkała na (...) od marca 2011 roku, a przedmiotem niniejszego procesu są opłaty za okres od września 2011 roku, to winna uregulować należności za okres, którego początek należy liczyć od września 2011 roku. Jednocześnie w ocenie Sądu pozwana jest zobowiązana do zapłaty za okres do końca sierpnia 2012 roku, ponieważ jeśli chodzi o tą kwestię uwiarygodniła, iż od września 2012 roku mieszkała już z przyjacielem w wynajmowanym mieszkaniu przy ulicy (...) I. Sąd podkreślił w tym miejscu, że opłaty za okres od września 2011 roku do końca sierpnia 2012 roku wynoszą łącznie 2.231 zł.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanej.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok apelacją (w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie (...)sentencji), domagając się jego zmiany, poprzez oddalenie powództwa w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

- błędy w ustaleniach stanu faktycznego, mające wpływ na wynik postępowania, polegające na niezasadnym uznaniu, iż pozwana M. B. w okresie od września 2011 r. do sierpnia 2012 r., stale zamieszkiwała w lokalu mieszkalnym położonym w L. przy ul. (...);
- naruszenie art. 233 k.p.c., poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, dokonaną niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania, skutkującą uznaniem, iż pozwana w okresie od września 2011 r. do sierpnia 2012 r. stale zamieszkiwała w lokalu mieszkalnym położonym w L. przy. Ul. (...), mimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż sporny lokal nie stanowił centrum jej interesów

życiowych, jak również, poprzez pominięcie okoliczności wynikających z zeznań przesłuchiwanego w toku sprawy świadków;

- naruszenie art. 232 k.p.c., polegające na częściowym uznaniu zasadności roszczenia, mimo że powód zgodnie z ciężarem dowodu nie wykazał, aby pozwana w spornym okresie stale zamieszkiwała w lokalu położonym w L. przy ul. (...).

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że bacząc na treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest więc przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego, stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku, były prawidłowe. Sąd I instancji właściwie ocenił zebrany materiał dowodowy, kierując się przy tym zasadami logicznego rozumowania. Dokonał także prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonego przez powoda roszczenia. W konsekwencji, zarzuty podniesione w treści apelacji, w ocenie Sądu II instancji, stanowiły jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Zważyć należy, że pozwana oparła apelację na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie błędnej i nieszczechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co - jej zdaniem - miało doprowadzić do poczynienia przez Sąd Rejonowy mylnych ustaleń co do zamieszkiwania przez nią w okresie od września 2011 roku do sierpnia 2012 roku, w lokalu mieszkalnym położonym w L. przy ul. (...).

Należy mieć na uwadze, iż zgodnie z treścią - wyrażającego obowiązującą w polskiej procedurze cywilnej zasadę swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału - swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebraniem materiałem dowodowym. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (orzeczenie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, nie publ.). W orzeczeniu z 10 czerwca 1999 roku, wydanym w sprawie II UKN 685/98 (OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655) Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Jednocześnie przysługujące sądowi prawo swobodnej oceny dowodów musi być tak stosowane, aby prawidłowość jego realizacji mogła być sprawdzona w toku instancji. Dlatego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN

4/98; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Zdaniem Sądu II instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To z kolei czyni zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. gołosłownym.

Wywodom Sądu I instancji nie można zarzucić dowolności, ani przekroczenia granic logicznego rozumowania. Sąd odniósł się do podniesionych przez strony w toku sprawy zarzutów. Wskazał fakty, które uznał za udowodnione i na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Odnosił się do całego zaproponowanego przez strony materiału dowodowego, wyjaśniając motywy, którymi się kierował. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podzielił zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia stanowisko Sądu Rejonowego. Nie znalazł przy tym podstaw do jego zakwestionowania w oparciu zarzuty, na których oparła apelację skarżąca.

W tym miejscu należy wyjaśnić, iż rację miał Sąd Rejonowy wskazując na brak spójności i wewnętrzną sprzeczność kolejnych wersji tych samych zdarzeń przedstawianych przez pozwaną. M. B. w zależności od sytuacji, raz twierdziła, że w spornym okresie zamieszkiwała z rodzicami w lokalu mieszkalnym położonym w L. przy ul. (...), by następnym razem, temu zaprzeczyć. Nie mniej jednak – wobec zmienności składanych oświadczeń i wyraźnej trudności apelującej w ustaleniu przez nią ostatecznej wersji zeznań – należało odwołać się do pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Podkreślenia wymaga, iż Sąd był związany treścią i zasadniczymi ustaleniami prawomocnego od dnia 12 października 2012 roku wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 czerwca 2012 roku, wydanego w sprawie I C 339/12, którym to nakazano m.in. M. B. i jej małoletnim dzieciom opróżnienie, opuszczenie i wydanie Gminie L. lokalu położonego w L. przy ulicy (...) oraz przyznano prawo do lokalu socjalnego.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Związanie dotyczy sentencji wyroku i motywów w tych granicach, jakie stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia. W konsekwencji nikt nie może kwestionować faktu istnienia prawomocnego wyroku i jego treści (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., sygn. III CSK 161/10 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Z treści przywołanego wyżej wyroku jednoznacznie wynika, iż M. B., wbrew składanym obecnie oświadczeniom, zamieszkiwała w spornym lokalu. Potwierdzają to zresztą zeznania skarżącej złożone w charakterze strony w toku sprawy I C 339/12 (k. 43 akt I C 339/12), w treści których oświadczyła, że w lokalu mieszkalnym położonym w L. przy ul. (...) zamieszkiwała od marca 2011 roku. Również ojciec pozwanej H. B. zeznał w tym samym postępowaniu, iż M. B. stale mieszkała pod wskazanym adresem (k. 35 akt I C 339/12). To zresztą było podstawą wezwania skarżącej do udziału w sprawie w charakterze pozwanej i znalazło wyraz w przywołanym wyroku. Niezależnie od powyższego, pozwana potwierdziła pod odpowiedzialnością karną, fakt zamieszkiwania w opisanym wyżej lokalu w toku prowadzonego przeciw niej postępowania o wymeldowanie (k. 85).

W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie dał wiary twierdzeniom M. B. forsowanym podczas niniejszego procesu. Nie mogły ich potwierdzić w szczególności sprzeczne z przytoczonymi wyżej ustaleniami zeznania związanych z nią świadków. Co istotne, ojciec M. B. H. B., słuchany w niniejszej sprawie w charakterze świadka, zaprzeczył okolicznościom o których zeznał w toku sprawy I C 339/12, a po odczytaniu mu treści złożonych uprzednio zeznań, nie umiał w logiczny i wiarygodny sposób wytłumaczyć swojego zachowania.

Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2015 roku pozwana zaprzeczyła, by składała jakiegokolwiek zeznania w toku sprawy I C 339/12. Próbowwała przekonać Sąd, że widocznie jakaś inna osoba podszyła się pod nią na rozprawie w dniu 27

czerwca 2012 roku (k. 43 akt I C 339/12). Dowodem na to miał być według apelującej zanotowany w protokole nr dowodu (...) zeznającej osoby, który nie zgadza się z nr jej dowodu osobistego (...). Dopiero w trakcie dalszego przesłuchania, po okazaniu jej pisma Urzędu Miejskiego w L. potwierdzającego, iż obydwa dokumenty należały do niej, M. B. przyznała, że po dniu 27 czerwca 2012 roku wymieniła dowód osobisty.

Wobec tak daleko idącej próby manipulacji i sprzeczności zeznań z niebudzącymi wątpliwości ustaleniami, Sąd II instancji nie miał wątpliwości, że M. B. i powołani przez nią świadkowie nie są wiarygodni. W konsekwencji oczywistym stało się, że pozwana zamieszkiwała w spornym lokalu od marca 2011 roku.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji.

Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

W niniejszej sprawie apelująca nie wykazała, by nie mogła w toku procesu przed Sądem I instancji, przedłożyć zaświadczenia dyrektora ZS w C. D.. Nie zdołała przy tym przekonać Sądu, by potrzeba powołania rzeczonego dokumentu wynika dopiero teraz tym bardziej, że zaświadczenie dotyczyło okresu sprzed wydania zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się natomiast do samej kwoty dochodzonego i zasądzzonego roszczenia, należy wyjaśnić, iż dochodzona przez powoda kwota, stanowiła w istocie wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z lokalu. Wynika to z ustaleń Sądu w sprawie o eksmisję co do momentu skutecznego wypowiedzenia stosunku najmu H. B. (31 października 2005r.), od którego uprawnienia do korzystania z lokalu czerpali wszyscy pozostali pozwani w tamtej sprawie, w tym wezwana do udziału wówczas M. B.. Okres dochodzonego roszczenia w niniejszej sprawie obejmował więc czas korzystania z lokalu bez tytułu prawnego. W takim wypadku właściciel nieruchomości może żądać odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia przewidzianego w art. 225 w związku z art. 224 § 2 k.c. odrębnie za poszczególne okresy bezumownego korzystania z nieruchomości, jeżeli różne są terminy wymagalności tego wynagrodzenia (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., I CSK 669/11 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

W realiach rozpoznawanej sprawy powód nie wzywał pozwanej do zapłaty dochodzonego świadczenia, odrębnie w rozbiciu na poszczególne okresy. Co istotne, dopiero w dniu 5 maja 2015 roku doręczono M. B. nakaz zapłaty i odpis pozwu wraz z załącznikami (k. 67). Z treści załączników wynikało, iż wyznaczony przez powoda termin zapłaty dochodzonych kwot wynosił 7 dni. Oznacza to, że upłynął on w odniesieniu do skarżącej w dniu 12 maja 2015 roku, w odniesieniu do wszystkich świadczeń łącznie. W konsekwencji, poszczególne świadczenia składające się na dochodzona kwotę, stały się dla M. B. wymagalne łącznie, z dniem 13 maja 2015 roku, a nie jak błędnie przyjął Sąd I instancji, odrębnie dla każdego świadczenia we wcześniejszych datach.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie (...) sentencji.

Na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu w pozostałym zakresie (punkt ...)sentencji).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. (punkt ...) sentencji) skoro stanowiska stron w postępowaniu apelacyjnym zostały uwzględnione tylko w części .